

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr. a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază. Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la „Prăvălia industriștilor români din Sibiu” (Strada Cismădiei Nr. 27).

Desvélirea tradării naționale.

Scrisoare deschisă dlui Eugeniu Brote.

II.

Domnule Brote!

Peripețiile în tragicomediile dela Sibiu se precipită; încurcăturile și zăpăcelile se țin lanț; vrajba și neîncrederea sânt enorme; desorganizațiunea partidului ia proporțiuni înspăimântătoare.

În timpul acesta amicul nostru Vasile Lucaci sosește și e primit în triumf la București; la gară sânt eu singur dintre noi trei exilați. E vorba de *banchet*. Dar' deodată, așa ca din chiar senin: o boală crudă și insidioasă îl trăneste drept în pat, pe acest bărbat, ca bradul, de sănătos, ce era!...

După disparițiunea părintelui Lucaci din București — vine o bombă dela Sibiu: Un proces verbal al comitetului național, din care se constată, că dl Dr. Rațiu „a abusat într'un mod incalificabil de puterea sa prezidențială, declarând primită o propunere, care nu întrunise, decât minoritatea voturilor celor prezenți”. Ne convocă la d-ta acasă. Eram de față: d-ta, Slavici, Bianu, Septimiu Albini, D. Comșa dela Sibiu și eu.

Indignarea e generală. Dl Slavici era de o vehemență extremă; ne mai găsind înjurături românești — o luase pe ungurește.

Se înțelege, legitimă indignare!! Dl Rațiu, „cumpărat de Unguri, voia, ca prin violență să se facă stăpân, el singur, asupra situației, ca să ne tradeze cauza națională!” E vorba de protest în contra „trădătorului”.

Dl Slavici, netam-nesam, se pune la masă și redactează un fulminant protest, care se termină cu frasa teribilă: „pentru toate aceste cuvinte declarăm pe dl Dr. I. Rațiu nevrednic de încrederea Românilor”!

Îscălim protestul, noi cei 4 membri prezenți din comitet.

După îscălire mă scol, iau cuvântul și vă zic: „Eu văd, că lupta merge înainte; probabil, că protestul va întruni majoritatea îscăliturilor membrilor din comitet; dar' un lucru nu văd nici până astăzi: noi înșine, ce vom face, după ce dl Brote va fi stăpân pe situația politică-națională din Transilvania?”

„Distrugearea „trădătorilor” merge, dar' planul nostru de clădire, planul nostru de acțiuni politice nu-l văd; până astăzi noi n'am discutat nimic. Vă întreb: care vă sânt ideile? Ce vreți?”

Ați tăcut toți. — Atunci vă zisei: voi pune deci eu chestiunea net: ce ar trebui să cerem dela guvernul liberal, ca să facă pentru cauza națională?

Vă făcu un expozue concis al situației și încheiai înșirând o serie de acțiuni politice indispensabile acasă și în publicistica străină, dacă e, ca chestiunea să fie din nou unită din loc și lupta dusă mai sistematic ca ori-și-când; pentru aceste acțiuni, ziceam eu, să cerem un ajutor. Vedeam, că dl Bianu nu aprobă; d-ta tot așa, dar' vorbiai, după obiceiul d-tale, „diplomaticeste” pe tema banală: „nu putem discuta acum”, „se se isprăvescă mai întâiu la Sibiu”, etc.

Atunci se ridică dl Bianu, se adresează dlui D. Comșa și-i declamează o străjnicie de proclamație pe un ton sacadat și de teroare, zicându-i: „Nu aveți să întrebați și să discutați nimic; un lucru se-ți știți dela mine și d-ta se-ți spui la toată lumea, că în toată Transilvania există un singur șef, unul, singur și absolut, dar' absolut, m'ai înțeles? ab so-lut, tot ce zice el e bine zis, tot ce face el e bine făcut și acest șef e Eugen Brote.

Ear' aici, în întreaga Țeard-Românească aveți un singur ambasador, unul, singur și absolut, dar' absolut, tot ce el zice e bine zis, tot ce el face e bine făcut și acesta e Eugen Brote, — atât se știți și nimic mai mult!”

Această instituire a „dictaturei Brote” din partea dlui Bianu, — 'mi-s'ar fi părut simplu ridicolă, dacă nu știam de „organizațiunea nouă” cu jurământ de oarbă ascultare în „situațiunea schimbată”! D-ta dictator, ear' acest dictator: un instrument orb în mâna unui șef de partid politic de aici!

Tăceam și așteptam să văd: ce are să iese de aici?

Vine broșura dlui Slavici: „Tribuna și tribuniștii”. Planul era dat pe față. Puteam să mă desfac atunci de d-ta; dar' d-ta, *solito more*, aprobai și ear' căutai să atenuezi lucrul.

Earăși 'mi-am zis: n'am eu să mă iau după ceea-ce spune și scrie Slavici, căci el „nu vorbește în numele nimărui”, și „ori-și-cine poate se-și desavueze”, el vorbește numai așa de distracție, căci la Măgurele n'o fi având nici o distracție...

Și earăși am așteptat, deși atmosfera aceasta de conspirație în gol, fără scop mărturisit, mă înădușa, căci vedeam eu bine, că e vorba de o ne mai pomenită planuire de a înăbuși mișcarea națională și de a ne da legăți în mâinile celor-ce sânt interesați, ca statul nostru să rămână astfel, cum e constituit, și deci vor să frângă lupta noastră autonomistă, care invalvă o modificare a constituției.

*

Mai aveam însă și o altă considerație: era faptul, că o mare parte din oamenii noștri de-acasă, oameni de bună credință, văzând și auzind de întrevedere dela Ischl; de căderea conservatorilor în România și de venirea neașteptată a dlui Dimitrie Sturdza la guvern; știind unii și alții de strinsele legături ale lui Brote cu liberalii, — toate acestea făceau, ca multă lume românească cumpătată, dar' lesne crezătoare în „miracole” și „misterii diplomatice” (!): se spera ceva serios.

Nu-i vorbă, această parte de Români își făcea silă și căuta să-și interpreteze favorabil această serie de „evenimente” în legătură cu „discursul dela Iași” etc.

Trebuie să aștept, să văd lămurit: care este scopul d-tale respectat, mărturisit, autentic și deci și a șefului de partid din România, care are firele și „legăturile d-tale” în mâna sa.

*

În Transilvania, „protestul” dlui Slavici întrunise într'adevăr majoritatea îscăliturilor din comitet. La câteva zile îmi spune confratele Albini, că majoritatea comitetului, deși îscălise „detronarea” „trădătorului” Rațiu — a votat în cele din urmă pentru propunerea dlui Dr. I. Rațiu!!

D-ta, domnule Brote, îmi spuneai, că te-ai „blamat teribil în cercurile liberale”, căci de acestea te dureau inima mai mult, decât de noi, — dar' că acum d-ta ești de părere, că trebuie să scoatem un nou ziar; că Slavici 'i-a găsit deja titlul „Tribuna Noastră” (cea fără basa programului național), dar', că d-ta ai preferi altul „Vechia Tribuna” (!) (adecă cea dela 1884, care nu era organ al partidului național, ci umbla după „conclatașii maghiari” cu „împăcarea” cu ori-ce preț!)

Eu 'ți-am declarat imediat, că acum, după ce majoritatea comitetului a hotărât,

cum a hotărât, eu nu văd necesitatea unui nou ziar.

Între aceea, comitetul național redus, grație „patriotismului” d-tale, la ultima expresie, publică un Manifest iscălit pe 7 membri.

Manifestul așteaptă, ca guvernul unguresc să înțeleagă intențiunea M. S. Împăratului cuprinsă în actul grațidrii, dar' declară categoric, și acă residă importanța cardinală a întregii situațiuni actuale: „stăm neclintiti pe basa programului național dela 1881!”

„Pester Lloyd”, organul guvernului maghiar, lansează imediat un extrem de violent articol - răspuns, atacând cu o colosală vehemență pe semnătarii Manifestului, cari îndrănesc a mai vorbi de „programul național dela 1881” și sfirșește amenințând pe semnătarii, cărora le contestă dreptul de a vorbi în numele poporului, că „acest program național” are să-i ducă de nou și direct în pușcăriile ungurești!

La câteva zile după Manifest și după amenințările Maghiarilor la adresa semnatarilor, sosește dl Liviu Albini în București. D-ta susții acum fără conținere: „trebuie un nou ziar, dar' să mă mai gândesc”. Atunci te aud vorbind de „Direcțiune nouă” în „situațiunea schimbată”.

Pe dl Liviu Albini 'l-ai ținut vre-o 3 săptămâni cu vorba: Ziarul trebuie să se facă, dar' — se mă mai gândesc, căci „situațiunea fiind schimbată” ziarul ar trebui să inaugureze „o direcțiune nouă”.

În sfirșit, sosl și ziua, când d-ta ai isprăvit cu gânditul, și aveai să ne spui „direcțiunea nouă”!

*

Era la 11/23 Februarie; accentuez această dată pentru că are să rămână memorabilă ziua, în care ne-ai desvoltat acea infamă „direcțiune nouă”; are să rămână memorabilă ziua, când 'mi-a fost dat să pun mâna mea pe acel lanț greu al „legăturilor d-tale cu liberalii”, cu care ni-ai venit, la poruncă, să ne legi *ântăiu* pe noi, ear' prin noi toți de aici și de acasă se legio *causă* mare și generoasă, să legi un întreg popor de interesele de partid ale unui politician român, care din nemorocire n'a văzut și nu vede lupta noastră, decât din punctul de vedere strimt al tacticei sale de partid.

Da, e adevărat, curagiu nu prea aveai.

Ne-ai luat pe departe, cu un „Memoriu”, cu vorbe multe, frumoase și cumpătate, cu fel de fel de frase banale, cari îmi indicau proveniența.

Mai întâiu ne cetiși un „Memoriu”. În mijlocul lecturii se oprește o birje la casa d-tale și ne trezim cu visita domnului ministru Palladi, — care după ce a stat nițel, vorbind lucruri indifferente, a plecat și a mai stat cu d-ta de vorbă în curte.

O să se vadă mai târziu scopul „ocult” al acestei visite.

Ai continuat lectura „Memoriului”. După ce isprăviși tăcurăm toți timp îndelungat.

Atunci îți pusei o singură întrebare. „Ce înțelegi d-ta prin fraza din Memoriu: „pentru-că s'a apropiat timpul pentru soluțiunea chestiunii naționale?”

D-ta luai Memoriul, întorseși la pagina respectivă și zicând: da! da! ne mai cetiși odată autentic acea frasă: „pentru-că situațiunea se caracterizează prin o apropiată soluțiune a chestiunii naționale”.

După această „diplomatică” stabilire „autentică” a frasei, ai început a ne spune o mulțime de banalități: „ori-și-cine luptă, trebuie să se gândească la împăcare”; că d-ta din fire ești „oportunist”; că „cei de acasă sânt oboșiți”, că deci „trebuie să arătăm dispozițiuni de împăcare”; că „după informațiile d-tale un lucru e sigur, că Ungurii au să ne facă o concesione: au să reformeze legea electorală din „Transilvania”!!

Atunci te întrerupsei eu: „D'apoi Ungurii n'au, decât să reformeze legea electorală și atât!”

„Vezi că nu-i așa”, ne ziceai d-ta, „pentru-ca ei să o reformeze trebuie să ne punem și noi pe o basă, pe care Ungurii ar pute să ne facă aceasta!” Și atunci începuși a deveni mai explicit, tot mai explicit, întristător de explicit!

Ne-ai spus, că d-ta sub „basa de împăcare” înțelegi, că noul ziar nu mai poate sta pe basa programului național, că trebuie să fie „organ al păcii”, ear' împăcarea nu se poate, dacă am ești și noi cu programul național!

Ziarul trebuie să fie oportunist și atunci „e sigur”, „d-ta știți sigur”, că Ungurii vor reforma legea electorală din Transilvania!

Stam nimit! Nu-mi venia să cred, 'mi-se părea, că cu toate că vorbirăm vre-o două ciasuri, poate n'am auzit, sau n'am înțeles bine

„Stați”, vă zisei eu atunci:

— „Eu cred, că toți (?) patru sântem Români cinstiți și nu avem în vedere, decât binele națiunii, deci încă odată să precisăm bine, despre ce e vorba. Dacă te-am înțeles bine, d-ta vrei, ca deoare-ce știi, că sânt speranțe de o reformă a legii electorale, noul ziar să apară ca semnal al dispozițiunilor noastre de împăcare?”

— „Da, da, da!”

— „Ca să ne arătăm această dispoziție de împăcare d-ta ceri, ca ziarul să nu mai stee pe basa programului național?”

— „Da, da, da!”

— „Cu un cuvânt, e vorba să ne constituim în giurul ziarului în partid, cum ar zice acestia de aici: ministeriabil?”

— „Da, da, da!”

Sau cum am zice noi guvernamentabil?

— „Da, da, da!”

— „Sau cum ar zice Nemții: Regierungsfähig?”

— „Da, da, da!”

„Ți-am spus atunci, că asta-i o direcțiune absurdă și imposibilă, ear' Septimiu, cel mai Brotist dintre amicii d-tale, îți spuse atunci cu groază în glas, nemțește: „Da thue ich nicht mit”, „Da thue ich nicht mit!” (Acă nu conlucru”. Nota Red. „Tribunei”).

Cu toate acestea d-ta stăruiai înainte, arătând, că dacă 'i vorba să strigăm și noi, ca cei cu Manifestul: programul național, basa noastră e programul național, atunci d-ta nu vezi rațiunea de a fi a noului ziar”!!....

Parcă-l aud pe Septimiu și acum: „Domnule Brote, să nu te audă popa Mangra, că imediat te numește Maghiaron, sau popa roșu, (Grigore Sima a lui Ion), că fugă de nu-l mai vezi în toată viața d-tale”...

Atunci ne făcuși o desvélire, nouă pentru mine, căci îmi arătă fondul caracterului d-tale politic:

„Planul acesta nu-l va ști nimeni, afară de noi patru, ear' Liviu nu-i ieriat să-l comunice acasă, decât

cel mult lui Bechnitz și fratelui meu (Aurel), ear' celorlalți le vom vorbi altfel, în altă formă, căci multe lucruri, se pot spune, dar' vorba-i cum le spui!”

Mărti mă întâlnesc cu Liviu, care-mi spune, că era să vină la mine să mă invite în numele d-tale la o a doua conferință, Mărti seara. Cu ocazia aceasta îi spuneam dlui Liviu Albini, că „direcțiunea” d-tale e un scandal, că sânt uimit de tot, ce ne spuseși Duminecă, că toată atitudinea d-tale e incalificabilă, și atunci dl Liviu Albini, indignat și el, zice: „da, să seducă așa pe oameni”!

Ne-am întrunit de nou. Aceași temă, aceeași discuție, același refren: „Nu mai putem recunoaște programul național ca basă, căci atunci Ungurii n'au să stea cu noi de vorbă”.

„Ear' dacă nici așa nu vor face nimic și atunci am câștigat ceva, pentru-că „Europa” (!) are să vadă, că cu Ungurii nu se poate face nimic”.

Altă mărturisire finală: „Numai acest program e agreat de dl Sturdza!!... Ei... dacă nu, atunci se nu ne mai gândim la amnestie!!...”

Alta și cred că ajunge: „Eacă de aceea era bine, dacă nu scăpam „Tribuna” din mână; azi am declara-o pur și simplu independentă și n'am avea să facem nici o confesie de credință”!!

Atât deocamdată.

Aurel C. Popovici.

Altera pars. „Budapesti Hirlep” publică o corespondență din Brașov, în care se scrie:

„Atât în cercurile din Brașov cât și în cele din București se vorbește, ca un secret public, că Sturdza tractează acum de un timp cu Banffy prin intermediarea unei a III. persoane, necunoscută. Chiar și rezultatul acestor tractări pretind oamenii a-l ști și acesta ar fi nu altceva, decât **părăsirea totală și definitivă a programului din 1881** în schimbul unei legi electorale mai favorabilă și mai democratică.

Fără comentariu.

Expulsarea lui Popovici. În aceeași corespondență a lui „B. Hir.” cetim: „În București... e lătită vestea, că Sturdza, în cazul dacă desvélirile lui Popovici 'i-ar fi cătuși de puțin neplăcute, nu va hesita nici un moment de a-l expulsa de pe teritoriul României”. Noi nu putem crede.

Szabó — tot cel vechin. Seruilul și „patrioticul” episcop dela Gherla tot așa rămâne, cum a fost, instrument orb în mâna guvernului maghiar. Cu datul de 12 Febr. el a exmis un nou circular către preoți, pentru a o patriotisi. Eată ce zice:

„Clerul acestei diocese totdeauna a dovedit cu cuvântul și cu fapta fidelitatea neînfrântă către preafinaltul Tron, supunere și ascultare față de legile țerii și iubire sinceră și loială în privința (!) patriei. — Și când o constatăm aceasta și acum din împregiurarea (auzi stil!) *știri* din locul competent întru îngrijirea față de păstrarea bunei reputațiuni a veneratului cler și în legătură cu aceasta de binele bisericii și a poporului credincios, am aflat de bine a vă reflecta părințește, ca să vă feriți a lua parte în ori-ce fel de atari mișcăminte (!), cari ar avé de urmare naturală clătina-re încrederei, care a fost până acum în loialitatea veneratului cler.”

Un lucru am vrea să știm, care-s acele mișcăminte și ce a fost privilegiul acestui circular fără rost.

„Apărătorii“ dualismului.

Din ce în ce se descoperă tot mai multe lucruri caracteristice pentru „guvernamentalii“ noștri și „băieții“ lor de încredere. O nouă descoperire ne face dl Dr. Nico cav. de Preda, care ne trimite o scrisoare cu rugarea să o publicăm. Eată scrisoarea:

Viena, 8 Martie n. 1896.

Muli stimată Redacție!

Încă în Septembrie a. t. am trimis administrației „Tribunei“ 400 de exemplare din broșura mea: „Die rechtliche Grundlage des Dualismus“.

Opusculul acesta mic tratează un subiect foarte actual, ocupându-se cu baza de drept a dualismului austro-ungar și este dedicată incomparabilului Dr. Lueger, celui mai convins antagonist al monstrului acestuia politic. Expediții mele către „Tribuna“ era atârșată o recomandățiune din partea valorosului și distinsului naționalist Dr. Stefan Pop din Arad. Basându-mă atât pe meritul lucrării mele, cât și pe împregiurarea din urmă, eram convins, că „Tribuna“ va lua notă despre lucrarea mea și va contribui după putință la desfacerea broșurii din chestie. Însă amără imi fu decepțiunea.

Pe când presa creștină din Viena a apărut broșura mea după tendință și expunere în terminii cei mai măgulitori, „Tribuna“, organul meu de predilecție, n'a amintit măcar cu un cuvânt despre aparițiunea opusculului meu nici chiar sub rubrica stereotipică: „Bibliografie“.

Ignorarea aceasta nemeritată din partea conducătorilor „Tribunei“ m'a pus pe gânduri, și a stîrnit meditațiunile mele cele mai serioase. Cu ce se fi păcătuit eu înaintea „Tribunei“, ca să mă pedepsească atât de grav, cu ignorare nemotivată.

Ca aderent convins al principiilor profesate de „Tribuna“, n'aș fi crezut nici-o dată că e o mișelie la mijloc.

Măncând din punctul acesta de vedere, m'am adresat în mai multe epistole recomandate către celebrul proprietar — fictiv — al Institutului Tipografic, dl Tit L. Albini, ca să aibă buna-voință a-mi comunica despre soarta broșurelor mele.

Însă „îi a găsît omul. Deși poți presupune cu tot dreptul la un jurnalist măcar o cunoștință elementară cu Knigge, domnul Albini n'are nici idee despre cavalierul acesta din secolul trecut, care a compus un compendiu complet despre bunăcuviință și despre așa numitul „bon-ton“. Nu cunosc studiile domnului Albini, ca se pot constata, ori de se poate pretinde așa ceva dela domnia-sa Ceea-ce nu se poate pretinde a priori dela un Albini, putem cere categoric dela un om cu studii academice. Însă savanții, cari își fac studiile filosofice la Iena, sînt de altă părere.

Așa nici vestitul istoriograf Bogdan-Duică, care primește oaspeții sei lungi pe pat, ca un m...r, nu află compatibil cu demnitatea sa de savant mare, în creerii sei descreații, cel puțin să răspundă la o întrebare din partea unui simplu muritor. Vrednică păreche, dioscarii moderni, Albini și Duică. Rămânînd toate epistolele mele către domnul

Albini fără răspuns, m'am adresat într-o epistolă către marele om de stat domnul Duică, însă cu același rezultat. Dacă aș da expresie adevăratele mele sentimente către acești doi domni, aș trebui să deviu foarte trivial, căci: „homo sum et nihil humani mihi alienum“.

Însă nu răspunare personală imi dictează aceste șire în penă, ci tendința nobilă de a clarifica opiniunea publică românească despre apucăturile nedemne ale unor indivizi, cărora li-s'a încredințat optima fide apărarea intereselor celor mai gingașe ale națiunii, și cari au abusat într'un mod necuificabil de încrederea pusă într'înși. Destul, că pe mine m'au ignorat dioscarii Albini-Duică radical. De abia după-ce a adus „Gazeta Bucovinei“ și ea a treia zi după Paști, cum zice foarte nimerit Românul, o apărare justă despre broșura menționată, în coloanele ei, a reprodu-o și „Tribuna“ fără nici un comentariu și de abia după repețite reclameări am primit în fine un semn de viață din partea „Institutului Tipografic“. Reproduc aici verbal faimoasa cartă postală:

„Sibiu, 3 Decembrie 1895.

„Vă rog să dispuneți d-voastră de broșuri, noi aici nu le putem vinde, prin urmare nu vă putem avansa nimica.

„De altcun nici nu le-am comandat. Cu toată stima:

Institut tipografic
T. Lavin Albini George Moldovan m. p.
Sibiu.

Stc, ca să nu-ți zic!

În fața acestei impertinențe, „mi-am pierdut graiul și nici până azi nu-mi pot explica procedura mocănească a domnului Albini-Duică. Cum vine domnul Moldovan, girantul lui Albini, să-mi scrie mie: „De altcun nici nu le-am comandat?!“

Susținut-am eu cândva așa ceva? Feritu-m'a Domnul. Eu i-am făcut „Institutului Tipografic“ un ofert, trimîndu-i 400 de exemplare spre desfacere. Dacă abstragem chiar dela convența, care ni-o datoră reciproc, ca luptători naționali, apoi din punct de vedere comercial era domnul Albini obligat să se pronunțe în termen de cel mult trei zile asupra ofertului meu. Ce rost are însă: „De altcun nici nu le-am comandat“, după patru luni de zile?!?

Să nu-ți stee mintea pe loc, când trebuie să faci experiențe de categoria aceasta? Departe de mine, ca să-mi arog oareșicare importanță politică, însă din procedura observată față cu mine din partea dioscurelor Albini-Duică, sînt conștrîns să conchid, că răspunderea broșuricii mele printre conaționali mei transilvăneni, ungureni și bănățeni și printre Sași ar fi putut fi în stare să contrabalanseze încercările de împăciuire între Români și Maghiari, inaugurate de domnia Slavici, Russu-Șirianu, Bogdan-Duică, Albini și alți politiciști de calibrul acestora.

Nu știu într'adevăr ce să faci, să rîzi ori să plîngi, când, auzi de niște utopii, ca să nu întrebuițez o expresie mai drastică, așa de teribile. Se poate unii focul cu apa, se pot suferi soarele și întunerecul? Nu, și așa nici nobila viață latină de pe țărmurile Dunării, a Tisei și din toate părțile Daciei-Traiane, nu pot duce o viață comună cu semilbarbarii judeo-maghiari. Așa o monstruo-

sitate „îi-o pot închipui numai niște scribitași venali și storși de toată virtutea bărbătească. Hands off! mișelor!

Dr. Nico Dionisie cavalier de Preda.

Cercetînd cauza noi am aflat, că „stimabili“ noștri antecesori au procedat cum au procedat pentru-ca, vezi Doamne, se nu periclitaze dualismul; au făcut adică pe apărătorii dualismului.

Noi, conștii de puterile noastre debile, nu putem nici să susținem, nici să doborîm dualismul, și de aceea n'avem nici un motiv de a ascunde broșura dlui Dr. de Preda, din contra recomandăm tuturor bărbăților noștri cu pretenții de a face politică să-și procure această scriere, care se poate cumpăra dela „Institutul Tipografic“ pentru 20 cr.

Din parlamentul maghiar.

Ședința din 10 I. c.

Fiind Szilágyi, presidentul casei bolnav, ședința o președea Tóteszky. Se continuă desbaterea bugetului de justiție.

Visontai Soma face o repriză asupra tuturor avantajilor pe terenul justiției, dobîndite dela anul 1848 încoace. Aceste avantagiuri nu au în multe cazuri decât o însemnată principiară, precum este continuitatea dezvoltării dreptului în direcție națională, libertatea de presă și altele. Cu toate acestea însă principiile aceste sînt periclitate, căci în Ungaria lipsește chiar și prima condiție a vieții constituționale, care este libertatea individuală. Mai este vre-un stat în Europa, în care libertatea individuală să fie în aceeași măsură periclitată ca în Ungaria?

Ugron Gábor: Cu oamenii săraci se tractează ca și cu câinii!

Visontai arată multe cazuri, că au fost deținuți indivizii în temniță preventivă timp mai mult de un an. Spune, că justiția maghiară este condusă de considerații de partid, precum o dovedesc și nenumăratele procese de presă. S'a întîmplat de cîrînd că ministrul-președinte a invitat după terminarea unui mare proces politic pe president și pe procuror — la supeu. Această invitare a fost la toată întîmplarea un act lipsit de tactică!

Legile bisericești — prin care guvernul a raportat o învingere mare — servesc earși drept arme de partid, căci prin ele sînt toți aceia persecutați, cari nu observă politica guvernului. Guvernul nu este capabil și nu voeste a fi, ca să deosebească justiția de politica de partid.

Constată mai departe că în justiție s'a incubat o manie formală de a persecuta. De procedura penală se abuzează foarte mult — căci în anul trecut s'au intentat cu totul 54.752 procese, dintre care 45.000 fără nici o basă, după-cum ulterior a dovedit procedura.

La încheiere critică aspru vorbirea de ieri a ministrului și îndeebebi instituțiunea bursă. Face o propunere, în sensul căreia sînt a se delătura toate mișelile ce se fac la bursă.

Olay Lajos atacă pe ministrul de justiție pentru diferitele sale proceduri. La de-

numirea oficanților ministrul ar considera mai mult rangul decât meritul. Atrage apoi din nou atențiunea asupra presidentului curții cu jurați Zsitvay, care nu numai că este incapace a sta la locul seu, dar' abuzează de puterea discrețională, pusă într'însul, luînd bună-oară apărătorului libertatea apărării — după-cum poate dovedi cu mai multe cazuri eclatante. Sînt stări aceste, cari de actualul ministru nu pot fi schimbate, prea fiind din cale afară nedestoinic. Deci nu votează bugetul.

Ministrul Erdélyi rectifică unele lucruri expuse de antevorbitorii și declară că va rămîne la locul seu, până-ce majoritatea va ave încrederea într'însul.

Polony Géza clasifică vorbirile ministrului Erdélyi și declară că aceste au fost ca și ale unui director de cancelarie, — dar' nici-decât demne de un ministru. Liberalismul guvernului este un liberalism fals întru toate. Egala îndreptățire a dispărut. Prin legile bisericești se exploatează drepturile unei confesiuni în favorul celeilalte. Devisa secolului acestuia este: „jos cu privilegiile, să facem poporului posibil, ca să ajungă la pîne!“ Guvernul însă nu cunoaște și nu voeste a cunoaște această devisă.

Arată încă unele defecte a legilor politice bisericești.

Un nou proces slovac.

(Raport special al „Tribunei“).

Budapesta, 10 Martie n.

Ieri în 9 Martie n. s'a pertractat deja al patrulea proces de presă al ziarului slovac „Národné Noviny“.

Răspunderea pentru articolul încredințat „Banditism politic“, în care procurorul a găsit calumnie la adresa guvernului, a primit-o dl Izidor Jia, colaborator intern la „Národné“.

Pertractarea a fost condusă de presidentul-jude Zsitvay Leo, acusa a susținut-o procurorul Gegus ear' acușatul a fost apărut de cunoscutul avocat slovac și șef național, dl Dr. Miloš Stefanovici.

În decursul pertractării care s'a întins până în ciassurile de noapte, sau ascultat 8 martori, toți advocați și conducători ai Slovacilor. Locurile rezervate pentru auditor „I-au ocupat aproape exclusiv studenți români, slovaci și sîrbi, prezenți în număr covârșitor, apoi inteligență slovacă și sîrbă, între cari iubitul martil al Slovacilor Hurban-Vajansky și iubita sa fiică Viera.

După obicinutele formalități de procedură ca cetirea actului de acuș, articolul încredințat, scrisoarea redacției etc. pertractarea în merit s'a început prin ascultarea martorilor care — fiind vorbă de calumnie — aveau să documenteze adevărul afirmațiunilor la adresa guvernului, pe care procurorul le-a caracterizat de calumnie, și anume: că guvernul exercează în contra Slovacilor un întreg sistem de volnicii, răpire a dreptului de întrunire și desconsiderare a legilor.

Aproape toți martorii între cari oameni cunoscuți în luptele naționale ca domni: Matuš Dula, Samo Daxner, Stepan Fainor, Iaroslav Minich etc. aduc la cunoștință și documentează prin acte și scrisori oficiale un întreg sistem de volnice nele-

giuri comise față cu Slovacii, cu un cinism nespus de păcătos.

Te scîrbind auzind și vîzînd documentat în mod neîndoișos cum căte un solgăbiru sîrvișia nepedepsit, ba după-cum se dovedise din expunerea martorilor, aprobat chiar și la expresul mandat al guvernului cele mai mari brutalități în contra Slovacilor.

Din fasonarea martorilor comunic din lipsă de spațiu numai următoarele:

În vara anului 1893, apoi în 1895 s'au proiectat mai multe adunări populare, unele pentru a lua poziție în fața proiectatelor legi bisericești, în altele pentru a discuta legea de naționalități și electorală, apoi eară a delibera asupra atacului intentat în contra autonomiei bisericei slovace.

Toate aceste adunări au fost oprite pe motive de nimica, ear' recursurile au rămas pe la autoritățile inferioare, fără să fie așternute la locul competent, altele, deși ajunse la destinație, au rămas fără răspuns până în ziua de azi ear' cele cari în urma mai multor urgențări prin scris, prin depeși și deputații au fost rezolvate, aprobau cu deservire opreliștea solgăbirilor. Revoltător a fost îndeosebi cazul povestit cu multă claritate de dl Matuš Dula cu sîrbarea comemorativă a regretatului poet slovac Kollar: Slovacii din Turceansky-Svati-Martin și din Moșovțe vrînd să sîrbeze aniversarea a 100 ani a nașterii distinsului poet, au proiectat pelerinagiu la casa natală a poetului din Moșovțe, apoi o reprezentație teatrală și o serată literară.

Au fost însă opriți prin baionetele gendarmilor, poporul adunat din giur escortat cu forță brută, ear' celor cu domiciliul în T.-S.-Martin oprită eșirea pe stradă, ba păcătoșenia lor a mers până la acel grad, de a opri pe dl Dula, să servească în casa sa proprie o cină prietenilor familiei sale.

Mai la urmă „i-s'a conces într'o grădină a sa dar' tocmai când cina se servise gendarmii „i-au împrăștiat pe oaspeți din nou.

S'a întîmplat în decurs de două zile o întreagă serie de persecuții bestiale a căror expunere a stîrnit în auditor o indignație justă căreia „i-au și dat expresie cu întreruperi de „rușine“, „mișelie“, ca în „Rusia“ etc. etc.

Fasonarea martorilor a durat până după orele 8 seara, când apoi s'au început vorbirile de acuș și de epurare.

Procurorul în rechisitorul seu predat cu o teatrală emfază și într'un stil bombastic, a caracterizat în general mișcarea națională a Slovacilor atribindu-i tendențe distrugătoare de stat, apoi s'a năisut la acușă guvernul și volnicile sale spunînd, că toate măsurile luate au fost reclamate de patriotism și de datornița de a năbuși curentul primejdios ale cărui valuri de flăcări amenințau cu un tafricosat incendiu întreagă partea Nordică a Ungariei. S'a năpustit apoi asupra acusatului despre care spune, că este un proselit fanatizat și setos de ieftina glorie a demagogilor.

Apelînd la patriotismul juraților, cere condamnarea acusatului.

Apărătorul răspunde cu mai puțin avînt liric, într'un stil grav și cu demnitate deplină. Se bucură, că de astă-dată procesul nu s'a

FOITA „TRIBUNEI“.

Revistele noastre literare.

(Urmare și fine.)

Ce bine ar fi acum, când ceea-ce nu aflăm, căci nu putem afla, acl la noi, se aflăm la frații „de dincolo!“

Cu durere trebuie să însemnăm, că aceasta e numai o dorință nerealizată până acum.

Principalele reviste de dincolo sînt: „Convorbirile“, „Revista nouă“, „Lumea ilustrată“ și „Vatra“. Trecînd peste cele două dintîi, cari mai mult sînt științifice-literare, ne vom opri puțin la acestea din urmă.

Redactorul revistei „Lumea ilustrată“ e necunoscut, cel puțin pe revistă nu-i însemnat. O notă scurtă pusă la sfîrșitul ei ne spune, că „proprietar-editor“ e: „Ig. Hertz“. Firma miroasă de departe a usturoi și întreprinderea a gheșeft. Că nu ne înșală supoziția aceasta, se mai vede și din mulțimea „premiilor“, ce se dau abonenților revistei, cum sînt: orologio și alte bijuterii de aur și argint(?). Trecînd peste aceste, mărturisim, că unii numeri din revistă, ne surprind, prin eleganța formei, bogăția cuprinsului și multe jertfe, ce se pun în publicarea lor.

Durere, că lucrul acesta se întîmplă numai câte-o dată!

Așa, fără de a aminti de alți numeri, vom spune, că broșura III. an. III. cuprindea reproducerea artistică a celor mai alese lucrări, expuse cu ocaziunea „Expozițiunii artiștilor în vîieță“, apoi, articolii literari de Speranță, George din Moldova, Jorga, Beldi-

ceanu și Stencumanu; traduceri din Tolstoi, Le-nau, Franzos și Taine și în sfîrșit mai multe „felurimi“, totul pe 40 pagine.

Ce folos însă, că toată materia aceasta destul de bogată și variată, se prezentă cetitorului așa fără de gust, aruncată ca cu furca!

Numărul 5 de pildă, se începe cu „Cronica“ (!), în care se dă seamă de „expoziția artiștilor“, urmează vre-o 20 șire date biografice despre C. I. Stănescu, a cărui portret se publică pe pagina primă, și apoi „Stăpîn și Slugă“, de Tolstoi. În numărul 6 traducerea din Tolstoi se continuă pe cinci pagini și jumătate, după care urmează două poezii scurte și câte o față din niște traduceri, ce se continuă de ani.

Lucruri de acestea nu pot decât să te mînie și să te facă a privi revista cu indiferență.

Ce se ține de ilustrații, ele numai într-o familie n'au loc. Las' că sînt artistic executate, dar' ce folos, când nu sînt pentru noi.

În viața mea vîou fi vîzut o mulțime de reviste străine, dar' o mărturisesc sincer, nici-o dată nu m'am genat a le privi în familie. „Lumea ilustrată“ însă, mă genează s'o dau cuiva, căci ilustrațiile ei, aproape în fiecare număr, sînt în luptă cu sentimentele noastre de pudoare. În anul 5 din această revistă, sînt nu mai puține de cît 4 tipuri de femei goale, pe cari nu le poți da unei femei să le privească fără de a roși. Și cînd cetești cum se face descrierea lor, nu poți să nu deplîngi gradul de decadență la care a ajuns moralitatea în ziaristica literară de dincolo. Spre pildă, dați-mi voe să citez câteva

linii: „La Verité“ — o fată absolut nudă — „într-o atitudine de o grație infinită, desvălește ochilor noștri indiscreți o perfecție de forme nude...“ „Boucher, rafaelul d-nei de Pompadour, genialul pictor al celor mai incantătoare indecențe...“ „pentru noi, lipsa de adevăr din tabloul lui Alexandrescu este cel mai plăcut dintre viții...“ Noi cerem artistului, ca din elemente cu fond real, să ne redea pe pînză o idee, imaginea unei concepțiuni, capabilă de a trezi în noi emoțiuni estetice“.

Ce fel a împlinit pictorul „cererea“ aceasta, ni-o spune cronicarul mai jos: „Alexandrescu ni-adat o nuditate cu un contur energic și plin... o figură dulce, din care se ridică o atmosferă atât de dulce, o impresie atât de caldă, pe lângă care orice concepție de adevăr și neadevăr rămîne stearsă“.

Oh, de ați ști d-voastră cei cu „realismul“, în literatură ce slabe servicii ne faceți, gîndesc, că ni-ați da pace! „Dacă vom să mai reținem pe povîrnișul decadenței frumoasa noastră cultură, trebuie să luptăm din răspuneri pentru „priginirea idealismului“, a zis cu multă dreptate dl A. D. Xenopol. Realismul exagerat și rău înțeles nu poate să ne înalte spiritul spre gîndiri mărețe, ci în cazul cel mai bun, ni-l cufundă și leagă de materie. Și nimic nu întărește cele spuse de noi, de cît chiar cazul de față.

Vom înceta însă acl. Influența stricăcioasă, ce revista aceasta poate avea în mîinile tinerimii, e evidentă, și urmarea firească nu poate fi alta, decât demoralizarea societății românești. Și noi nu o vom aceasta! Noi

vom, ca neamul nostru să se țină și mai departe cu statornicie, ca de veacuri, la legea creștinească, a cărei legi de morală nu-s chiar așa de rigoroase, ori de disprețuit, cum cred preținșii noștri „învețați“, epigoni ai „savanților“ din epoca decadenței franceze. Noi apărăm cuvintele bîtrînului Urechii: că „astăzi chiar, acela, care cearcă a despărți în numele științei și al progresului pe Români de altarele sale, heresie face și științific și de cultură. Religia aceasta, cu vecinile ei principii de morală, a ținut neamul nostru de veacuri și-l va țină încă până va vrea Dumnezeu! Noi dorim, să păstrăm și mai departe în poporul nostru adevărul gust estetic, și vom să-l ferim totdeauna de învețăturile, ce, i-le dau cei cu poleiala falsă, înșușită“.

„La Paris în lupanare de cinism și de lene. „Cu femeile pierdute și-n orgiile obscene“. Și pentru aceea chiar, cu toate-că e mare miseria noastră de foi beletristice, totuși mai bucuros vom să fim miseri, decât, bogăți fiind, să ne stricăm noi înșine!

Ceealaltă revistă „Vatra“ s'a prezentat în condițiuni cu mult mai recomandabile. Deja faptul, că Slavici, Caragiale și Coșbuc figurează ca redactori al ei a fost destul, să deștepte în cetitorii de pretutindenea cele mai bune speranțe.

Anul I. din revista aceasta a împlinit aproape toate dorințele noastre. Număr de număr, revista cuprindea bucăți de cele mai alese, eșite din peana redactorilor ei, scriitorii de mare renume, — și număr de număr era cu mult dor așteptată de toți. Nu arare-ori publica și ilustrații originale cu motive românești ceea-ce, se înțelege, nu putea decât să umple

de bucurie pe cetitorii ei și pe doritorii de progres pe toate terenele.

Bucuria aceasta n'a ținut însă mult! Cu anul al doilea, revista a început a da înapoi și trei luni de-arîndul, nici n'a apărut. Acum în ea lucrările originale sînt rare, mai mult tot traduceri. Articlii de Caragiale nu mai întîlnești de loc, ear' novelele de Slavici și poezii de Coșbuc, mult gustate și mult așteptate de cetitori, de abia cînd și cînd.

Și cum se ne explicăm această desintereșare? N'are doar' revista destui cetitori? nu e destul de apretiată „dincolo“? Sînt doară prea ocupați redactorii ei?

Nu pricepem și nu ne putem nici explica! Nu ne putem închipui ca o revistă, pe care noi cei de aici cu toată sărăcia mai că am susținut-o, să nu fie spriginită de frații de dincolo. Și nu ne putem nici aceea închipui, ca o revistă, care are de redactori astfel de scriitori excelenți, să nu fie apretiată după vrednicie!

Și nu vreau să fîcheiuc făcînd apel pentru înființarea unei noue foi beletristice aici la noi, pentru-că după cum am spus, așa ceva ni-se pare cu neputință, dar' apelez la redactorii dela „Vatra“ rugându-i, să nu lase revista aceasta mult promițătoare să paragi-nească. Ei pot, că au de unde, să scrie numai și sper, că vor întîmpina sprigină! acela ce îl merită.

Se poate, că vor fi trebuit să aducă și jertfe, — e regretabil, că la noi nimic nu e fără jertfă, — dar' nu se dă înapoi, cînd o fac pentru cultura mult încercatului popor românesc!

— m. —

Îndată-ce un conducător își pune conștiința în serviciul pasiunilor omenești particulare — neluând în socotință „binele obștesc” — el își pierde numai încrederea cărora 'l-a pus în fruntea afacerilor, dar' și respectul acelor, pe cari ti conduce, stricând în chipul acesta cauzelor noastre, cari ar fi să fie spre

Nu sînt Sîrbi! „Kolozsvár“ anunță cu multă satisfacțiune, că ministrul de interne a dispus conscrierea Sîrbilor de pe teritoriul Clujului, ear³ rezultatul conscrierii a fost, că nu există nici un singur Sîrb pe acest teritor.

SERVICIUL TELEGRAFIC
al „TRIBUNEI“.

Londra, 11 Martie n. Lui „Times“
i-se telegrafează din Londra, cu data de
9 Martie: Centrul turburărilor de faţă în
Albania este locul Elbassan. Tot
ţinutul spre Sud dela *Berat* până la
Ianina este răsculat. Trupele
trimise acolo de către *Vali* din
Kosovo au fost silite să se retragă
înaintea preponderanţei nume-
rice a răsculaţilor. Autorită-
ţile din Prizrend au cerut şi
mai mult ajutor.

Stațiunile	atmosf. în mm.	tempera- tura Celsius	Vântul	
			direcția	viteza
Budapesta . .	756	0.7	NV	3
Sătmar . .	767	0.2	NV	4

Sensibil.

Londra	8 luni	.	.	.	.	.	.	.	.	.
cek		.	.	.	.	.	.	.	.	.
Berlin	8 luni	.	.	.	.	.	.	.	.	.
cek		.	.	.	.	.	.	.	.	.
Paris	8 luni	.	.	.	.	.	.	.	.	.
cek		.	.	.	.	.	.	.	.	.
Viena		.	.	.	.	.	.	.	.	.
cek		.	.	.	.	.	.	.	.	.
"		.	.	.	.	.	.	.	.	.
Agio		.	.	.	.	.	.	.	.	.

Pentru redacție și editură responsabil: Andreiu Baiteș.
Proprietar: Pentru T. L. Albini sub sechestru:
 Josif Marschall.

Două cărți folositoare

pentru țăranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în
librăria „Institutului Tipografic”,
Sibiu, strada Poplăcii 15:**INDREPTAR PRACTIC**

în

ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preoți întemnițați în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

LA ȚINTA

MEDITAȚIUNE POLITICĂ

DE

N. CRISTEA,
ASES. CONSISTOR.se află de vânzare la Institutul Tipografic
în Sibiu.

Prețul 40 cr. plus 5 cr. porto postal.

Tocmai a apărut și se află de
vânzare la librăria Institutului Tipografic
în Sibiu:**CESTIUNEA NAȚIONALITĂȚILOR**

și

MODURILE SOLUȚIUNII SALE

în

UNGARIA

DE

AUREL C. POPOVICI.

Prețul 50 cr. v. a.

cu trimitere postală 55 cr. v. a.

În editura „Institutului tipografic”
a apărut și se află de vânzare**Prăsirea pomilor**

de

D. COMSA,membru în comitetul central al „Reu-
niunii române agricole”.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavi-
ci, 12 coale tip., broș., elegant. Un
exemplar cu prețul redus dela 40 cr.
sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de
I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau
8 bani.
4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T.
Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de
Silvestru Moldovan. Prețul unui exem-
plar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P.
Ispirescu, culegător-tipograf. Un exem-
plar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima
al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
8. **Colăcăritul.** Obiceiurile țăranilor ro-
mâni la nuntă, de Benedict Viciu. Un
exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filica a nouă mame.** Poveste de
Silvestru Moldovan. Un exemplar 14
cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 3 cr.
sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărășnicul.** Poveste de Silvestru
Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
13. **Blăstēm de mamă.** Legenda popo-
rală din giurul Năsăudului. De George
Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Eunica** de Bojena Němcová, tra-
dusă din limba boemă de Prof. Dr. Ur-
ban Iarník. Un exemplar cu prețul
redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau
1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr.
Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr.
sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și
răspunsuri, frământări de limbă, adu-
nate de Gr. Sima al lui Ión. Un
exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George
Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa ou trei picioare.** Po-
veste franțuzească de Eleonora Tănă-
sescu, după A. Genevray. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genușotea.** Poveste de I. T. Mera.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărășnic.** Novela de
Björnsterne Björnson. (1856).
Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Văntură-Teară.** Din
novelele californiene ale lui Bret Harte
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Soșpărătoreasa.** Din povestile lui An-
dersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Graiului din cetini.** De George
Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George
Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnster-
jerne Björnson. (1869). Un exem-
plar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de
Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
29. **Săscăritul.** Comedie de Molière
Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 5 cr.
sau 10 bani.
31. **Născu-împărat.** Poveste din popor
de „Mărgineanul”. Un exemplar 12
cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana e
aleasă.** Poveste din popor de „Mărgi-
neanul”. Un exemplar 12 cr. sau
24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George
Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10
bani.
34. **Spioș de aur.** Culese de dascălul
Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr.
sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret
Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba Iadului.** Poveste în versuri
de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în ver-
suri de P. Duifu. Un exemplar 10
cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în ver-
suri de Ioan Moța. Un exemplar 12
cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța
Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio
Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr.
sau 24 bani.
41. **Possoul bun de inimă.** Comedie în 3
acte de Carlo Goldoni. Tradus de
Domnițoarele Al. și Luc. I. Romanescu.
Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Groitorul și cei trei feciori.** Po-
veste de Ioan Moța. Un exemplar 15
cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fădăță.** De George Sand. Un
exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Kusalin pcurarul.** Poveste de Ni-
colae Trimbișoia. Un exemplar 22
cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte
de Alexandru Parodi. Tradusă de I.
L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau
48 bani.
46. **Clara Milioi.** Novela de I. Turghenev
Traducere din limba rusă de Enes-
Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.
47. **O sută de ani.** De Ioan Slavici. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și preste to-
vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic în Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ și DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recuise de scris,
ceară de pecetluit etc.Comande din afară
se efectuează repede.**Bilete de vizită**

după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.**EDITURA „TRIBUNEI” ȘI A „FOII POPORULUI”.**Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.**Biblioteca populară a „Tribunei”****Dicționar**

român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.